

Cătălin Ioniță

Colecție: *StoryCraft Publishing*

Copertă: *DTG - StoryCraft Publishing*

BĂTĂLIA

DE LA

SOCOLA

STORY CRAFT
PUBLISHING

STORY CRAFT
PUBLISHING

O PARTIDĂ DE ȘAH

În Secția A din Pavilionul VII al spitalului Socola, doctorul Medințu o conducea pe cucoana de la minister venită să evalueze spitalul. Uitându-se la ea cu coada ochiului, pe sub ochelarii cu rama groasă, îi observă stratul de fard întins peste față îmbătrânită de excese.

"Doamna Vifor", spuse încercând să spargă tăcere incomodă, "acesta este Pavilionul VII. Aici se servește masa, aşa că o să-i găsim pe majoritatea pacienților. Știu că v-ați exprimat dorința să-i vedeți și pe ei."

Potențata de partid, nu catadicsi să-i răspundă. *Fir-ați ai dracu cu neamul vostru de parveniți*, își spuse doctorul, aducându-și aminte de poveștile din urbe ce o dădeau urmașă a unor greci care se propăsiseră în Moldova cu secole în urmă, direct din Fanar.

În fine, cu puțin noroc mă pot folosi de ea. Prostul săla de director m-a găsit taman pe mine să-i prezint locul. Când o pleca asta de aici, să zică mersi dacă mai are loc în ghereta paznicului de noapte. E timpul domnului director Medințu!

Ajuns la capătul corridorului, doctorul deschise larg ușa de la intrarea în cantină cu un scârțâit agasant. Uitându-se înăuntru, îi zâmbi larg cucoanei:

“Sunt toți aici. E finala campionatului de șah. O să aveți ce vedea.”

Finala era în desfășurare. Pe podeaua vopsită în alb cineva marcase cu cărbune niște pătrate mari, formând astfel o tablă de șah surprinzător de corectă, având în vedere mijloacele primitive. Cățiva pacienți erau pe margine bătând din palme și picioare. Cei mai mulți însă erau aranjați pe tabla de șah, cu un carton la gât, desemnând piesa pe care o jucau. Cei doi finaliști, Marian de la Codărleni și Gelu Cofetaru, se învârteau în jurul lor ca lupii la stână.

Cucoana își miji ochii, uitându-se la cei de pe tabla de șah.

“Păi n-au piese?” hămăi ea în cele din urmă, părând, în sfârșit, un pic interesată.

“N-au. Au încercat cu piese normale și n-a mers prea bine. Cel de acolo, cel înalt și slab, Marian de la Codărleni, poate fi foarte violent câteodată. Acum două săptămâni, cel cu care juca i-a furat o tură când nu era atent. S-a înfuriat aşa tare, că a vrut să-i bage

piesele pe gât. Doar vreo două a reușit să-i strecoare până să-l ia infirmierii. Adversarul lui de atunci e acum numit *Cacăpioni*, scuzați limbajul.”

Madam zâmbi hâd. Se părea că nu era străină de genul asta de activități. Privind partida în desfășurare, întrebă iar:

“De ce joacă cu două rânduri de cai?”

Doctorul se uită și el, apoi zâmbi larg:

“Aveți ochi buni, doamna Vifor. Ei bine, când s-au ales piesele, n-a vrut nimeni să fie nebun. Așa că au pus câte două rânduri de cai.”

Zgripăuroaica clătină din cap, părând de acord cu argumentul. Medințu se uită la tablă, încercând să anticipateze ceea ce urmează. La mutare era Gelu Cofetaru.

“Turn la A4”, clamă țanțoș Cofetaru. După câteva secunde, văzând că turnul nu catadicsește să se mute, urlă mai tare:

“Mă Chelie, tu ești turn!...mișcă-te la A4!”

Doctorul realiză imediat că acesta era în urmă cu tratamentul. Chelie era un tip mărunțel și agitat ce-și lua pastilele după cum îi trecea prin cap. Probabil că în dimineața asta băgase porție dublă, așa că acum stătea sprijinit de colegul de cameră cu balele atârnându-i pe la colțurile gurii. N-avea nicio sansă să se miște în viitorul apropiat. Gelu oftă și se reorientă către unul dintre cai, Costel Ciobanu.

“Costeluș, căluțul meu, mergi la F6.”

Costel Ciobanu, o namilă de vreo sută de kilograme și unu-nouăzeci înălțime, se uită unde-l trimisese Cofetaru, punându-și o mâna la ochi de parcă ar fi trebuit să meargă până la București, nu doi metri mai încolo, apoi îi răspunse, fixându-l cu privirea:

“Nu merg nicăieri. Nu mi-ai dat fân. Ți-am zis că nu pot merge dacă nu mănânc. Sunt cal de rasă, nu orice gloabă.”

Cofetaru, roșu la față, își întoarse capul în lateral și începu să vorbească cu aerul:

“Ți-am zis că ăștia-s proști. Tu m-ai pus să îi iau. Acu' pierd la manglitorul ăla de la Codărلنii. Al dracu să fiu dacă nu pierd, și știi cum fac când pierd!”

“Are un prieten imaginar”, îi șopti Medințu la ureche doamnei Vifor, observând că aceasta nu părea să înțeleagă ce se întâmplă.

Femeia încercă să-i răspundă, însă fu întreruptă brusc de celălalt jucător, Marian de la Codărleni.

“Evacuați”, tipă acesta cu pumnii strânși! “Luați-i pieșele dacă nu merg. Sunt defecte!”

Câțiva nebuni din tabăra lui, care nu prinseseră loc în partidă, se năpustiră să-i dea la o parte pieșele Cofetarului. Împărțiră și câteva ghionturi, dar Ciobanu era mult prea mare ca să-i pese, iar Chelie mult prea sedat.

“Țața Dica, fugi la G6”, guiță Marian de la Codărleni, acoperind vacarmul din sala de mese.

Țața Dica, unul dintre cai, o băbătie atinsă de demență, își prinse cu mâinile fustele, apoi se uită la poziția unde era trimisă și urlă la Marian:

“Ete a dracu’ să fii tu cu pielea ta. Păi unde mă pui tu, mă, să mă duc? Adică eu merg în L-așa, juma’ de cruce, semnul diavolului? Satana ce ești, duce-te-ai după bărbată-miu.”

“Țața Dica, mișcă unde te-am trimis, că acuși te trosnesc”, urlă și Marian.

“Nu mă mișc, mă, nu mă mișc, păli-te-ar sfânta cruce.”

Doctorul își frecă mâinile, așteptând să vadă ce face Marian. Acesta nu-l dezamăgi. Se îndreptă cu pași mari către babă, cu o venă umflată pe frunte. Baba chirăi se apucă de fuste și fugi spre ușă, lovind-o în trecere pe bucătăreasa pântecoașă ce se opintea împingând la un cărucior din metal pe care trona prânzul, o oală imensă plină cu varză fiartă.

Umflata icni, pierzându-și echilibrul și alunecă pe pardoseala trăgându-și oala de varză în cap. O chema Leana, însă gurile rele îi spuneau Leana Furchiftele, pentru că avea tendonță de a deveni din ce în ce mai grasă, în timp ce porțiile nebunilor devineau din ce în ce mici.

“Ehehehe”, îl auzi Medințu izbucnind în râs pe Gelu Cofetaru. “Ia uite la Furchiftele, nu se mai ferește, ne halește mâncarea direct.”

Doi nebuni, pioni de-al Cofetarului, părăsiră tabla,

alergând direct spre momâia îvelită în varză fiartă care se târa pe podea încercând să se ridice. Părea un gândac întors pe spate aşa cum dădea zadarnic din mâini și din picioare fără să reușească mai mult decât să stropescă cu varză în toate părțile. Cei doi pioni se ciuciră lângă ea și începură să îndese în gură varza culeasă direct de pe bucătăreasă.

“Fir-ați ai dracu’ de nebuni”, sudui Leana, încercând fără succes să se ridice.

Marian, care se întorsea la joc, se uita fix la tablă, fără să pară că bagă de seamă ce se întâmplă în jurul său. Lui Medinu i se păru că simte gustul victoriei în vocea nebunului, când acesta strigă cu ochii sclipind:

“Gabi, du-te mă și dă șah.”

Doctorul privi amuzat cum Gabi ridică din umeri către Marian:

“Nu știu unde!”

“În față o pătrătică tontule, că doar aşa merg pionii.”

“Șah”, urlă apoi, când Gabi se conformă.

Doctorul se uită către regele lui Gelu, un bătrân scheletic într-un scaun cu rotile ce părea făcut în secolul trecut. Moșul era smintit de-a binelea! Probabil că Gelu se gândise că era perfect ca rege. Îi dăduse și un ajutor să-l plimbe din căsuță în căsuță, dar acum ajutorul îl părăsise ca să halească din varza împrăștiată peste tot prin sala de mese.

“Hai, miști sau am câștigat”, strigă Marian de la Codârleni.

Cofetaru scrâșni din dinți și se puse în spatele Regelui. Trase aer în piept și împinse hotărât scaunul. Ghinionul lui fu că roata din stânga se prinse într-o crăpătură. Din inerție, moșul zbură în față, dărâmând în calea lui ca la popice încă doi nebuni care stăteau cuminți pe poziția lor.

“Regele a căzut”, îl auzi Medinu pe Marian mugind fericit. “Recunoaște, dârlăule, ai pierdut! Tu și cu prietenul tău nasol de nu-l vede nimeni.”

Acum e acum, își spuse doctorul bucuros de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Gelu nu-l dezamăgi. Schimonosit la față de furie, își aruncă în gură o pilulă roșie, păstrată probabil pentru momente speciale, apoi sări pe Marian și începu să-i care la pumni urlând îngrozitor:

“Noi nu pierdem la manglitori de la Codârleni. M-ai înțeles, Mariane? Dă-i, mă, și tu, ce stai aşa ca prostu”, își îndemnă apoi prietenul peste umăr, înainte ca infirmierii să își întoarcă capul și să despartă, trăgând câte doi de fiecare combatant.

Din ce în ce mai mulți nebuni intrară în acțiune, aruncând cu varză după infirmierii care încercau să se retragă strategic doar cu protagonistii principali, Marian și Gelu. Unul dintre proiectile îi rată pe invadatorii, aterizând cu grație pe bluza de fișe a doamnei Vifor care sări într-o parte cu un tipăt nervos.

Respect Doctorul Medințu era în culmea fericirii. N-ar fi putut să-i iasă mai bine nici dacă ar fi pus el la cale toată tărășenia. Ar fi putut să jure că directorul e pe fărăș. Acum să fim profesioniști, se gândi și deschise repede ușa, escortând-o în afara pericolului pe potențată, spunându-i cu un ton de profesionist afectat:

“Stați liniștită, doamnă. E spitalul de nebuni. Aici nimic nu e ceea ce pare!”

Doctorul ochiștește într-un mod foarte profesional.

DOI PRIETENI

Deși îi era foame, Gabi n-avea curajul să meargă să-și ia mâncare. Îi era frică să nu se ia cineva de el. Toți jucătorii se căraseră demult de pe tabla de șah când se decise că putea și el să plece fără ca cineva să-l ia la rost. La o masă din fundul sălii, îl zări pe Dragoș căruia i se spunea Corbu. Era unul dintre puținii cu care putea vorbi fără să-i fie teamă că o va păti.

“Pot să mă aşez?”, îl întrebă încet când ajunse lângă el.

Dragoș se strâmbă puțin, apoi dădu din cap aprobat, indicându-i colțul opus al mesei.

Era un tip firav, cu părul lung, mai mereu lipit de obrajii transpirați. În fața lui avea un castron pe fundul căruia se vedea o mâna de varză fiartă. Mânera încet, căci avea falca umflată.

Cineva îl aranjase bine.

“Ce-ai pătit?”, întrebă după o vreme Gabi.

Dragoș se uita în jur părând speriat, apoi extrase din buzunarul de la piept un pachet de șervețele. Scoase unul din pachet, își luă furculița și începu să o frece energetic cu șervețelul până când curăță toate resturile de pe ea. Făcu același lucru cu castronul, apoi le puse într-o pungă de plastic.

“M-a bătut Marian”, iî spuse când termină. Gabi știa că după ce va ajunge în camera lui, Dragoș le va scoate din punga de plastic și le va freca din nou cu tifon înmuiat în spirt. Totul trebuia să fie extrem de curat.

“De ce?”

“Nu i-a plăcut ce i-am spus. Deși eu nu spun decât adevărul. Am făcut cercetări. Toți venim de undeva. Tu din Iași. Eu din Adâncata. El e de la Codârleni. Am citit despre toate localitățile. Am datele în cap”, continuă, ciocănindu-și țeasta cu arătătorul drept. “La Codârleni mai sunt șase sute paisprezece oameni. Vârsta medie e de șaizeci și nouă de ani. În medie, acolo mor patruzeci de oameni pe an și se nasc doi. Asta înseamnă că în șaisprezece ani satul Codârleni va înceta să mai existe.”

“Și i-ai spus asta?”, întrebă Gabi, nevenindu-i să credă.

“Da. Și mi-a zis că sunt un prost, că satul lui va fi veșnic acolo, după care mi-a dat un pumn de-am căzut pe jos. Știi și tu căți microbi sunt pe jos. Am

stat aseară o oră să calculez, că nu puteam dormi. Am 44% șanse să fiu lovit de o boală mortală în următoarea săptămână.”

Lui Gabi îi veni să râdă. Mereu spunea lucruri din astea trăsnite. De astă îi și zicea lumea Corbu, că vorbea doar despre boli și cataclisme. Toate aveau o șansă mare să se petreacă imediat. Odată îi spusesese țaței Dica că vacile omoară anual o sută de oameni în toată lumea. Băbătia îl luase în serios și, ori de câte ori auzea tălăngi pe drum, se pitea într-o debara de frică.

“Ce, nu mă crezi?”, întrebă Dragoș părând jignit.

“Ba da, ba da”, îl asigură Gabi făcând eforturi eroice să nu zâmbească. “Știi și eu că e tare periculos.”

“Trebuie să mă feresc. Oamenii lui Marian mă pândesc. Și pe Cofetaru l-am supărat odată că l-am contrazis. Le spunea tuturor că a făcut un milion de tarte cu vișine, de-alea de-i plăceau lui, înainte să ajungă la nebuni. Am făcut repede calculele și i-am spus că n-are cum, matematic nu putea să facă mai mult de douăsprezece, hai cincisprezece mii. N-a zis nimic atunci, dar îl văd zi de zi cum se uită la mine cu coada ochiului. Sigur se gândește cum să mă omoare. Poate mi-a pus ceva în varză. Da, sigur mi-a pus. Sau și-a pus prietenul, ăla de nu-l vede nimeni, să-mi pună. Ah, parcă mă ia stomacul. Trebuie să merg la doctor. Ajută-mă să mă ridic Gabi, simt cum mă ia amețeala.”